

Josep-Lluís Carod sosté que la judeofòbia i la catalanofòbia van de bracet a Espanya i lamenta que Barcelona hagi sortit al mapa antisemita

Josep-Lluís Carod-Rovira
Diputat al Parlament de Catalunya

Israel i nosaltres

A Israel li passa, al món, semblantment a allò que, a Espanya, li ocorre a Catalunya. Tot és sentir o veure els mots-espurnes (Israel, jueus, Catalunya, catalans) i a l'instant es cala el foc de la prevenció, la sospita o la criminalització immediata. El seu simple esment té la virtut de provocar reaccions irracionals de rebuig, alerta o culpabilització, de posar en guàrdia tothom, per si de cas... En absència de jueus autèntics en el paisatge espanyol, els catalans n'han fet la funció ("los judíos de España", en deia Baroja), tot convertint-se en jueus sobrevinguts, als quals s'apliquen tots els retrets, tòpics i prejudicis de l'antisemitisme, llevat d'haver mort Jesús, almenys fins ara: gent garrepa, interessada només pels diners, etc...

Moltes pors i inseguretats de l'uniformisme identitari més ranci en relació amb l'altre, cap a allò que és diferent, s'han canalitzat, a Espanya, contra jueus i catalans, fent-ne sovint una sola cosa. El mateix Quevedo era capaç d'escriure, gairebé alhora, un libel antijueu i un altre d'anticatalà, potser un amb cada mà. Tot el rebuig del conservadorisme més tronat cap al progrés, la modernitat, els canvis, ha tingut també els mateixos destinataris: indústria, cultura, ciutat, ciència, mots claus també del catalanisme, han rebut per totes bandes.

Després de la barbàrie de l'Holocaust, l'esquerra europea i els sectors més il·lustrats i liberals eren clarament proisraelians, segurament per la mala consciència i la vergonya de tot el que Europa havia permès al nazisme i també per l'hegemonia socialista en el moviment sionista d'aleshores. També, a la sortida de la dictadura, l'esquerra, i una part de la societat espanyoles del moment, tenien respecte i una certa admiració per Catalunya. Però una actitud i l'altra ja fa temps que han canviat de signe. Ahir i avui, a Espanya, judeofòbia i catalanofòbia van de bracet.

Més enllà de la petjada jueva en la nostra història nacional, el catalanisme sempre s'ha sentit atret per alguns aspectes de la història del poble jueu: la consciència i complicitat de grup, la tenacitat a transmetre la identitat als descendents, en qualsevol lloc del món i en contextos difícils i dramàtics, la fascinació per la construcció del propi Estat nacional amb gent vinguda d'arreu, etc. No és estrany, doncs, que, el 1929, Rovira i Virgili es referís al "pútrid i fètid antisemitisme (que) encara és viu"; que, en néixer edicions 62, en ple franquisme, si el primer llibre editat era *Nosaltres els valencians*, de Joan Fuster, el segon títol fos *L'Estat d'Israel*. Ni tampoc que, el 1992, en la commemoració del cinc-cents aniversari de l'expulsió dels jueus, el Parla-

La cantant Noa a l'acte de la Diada, davant del boicot d'un grup propalestí ■ J. LOSADA

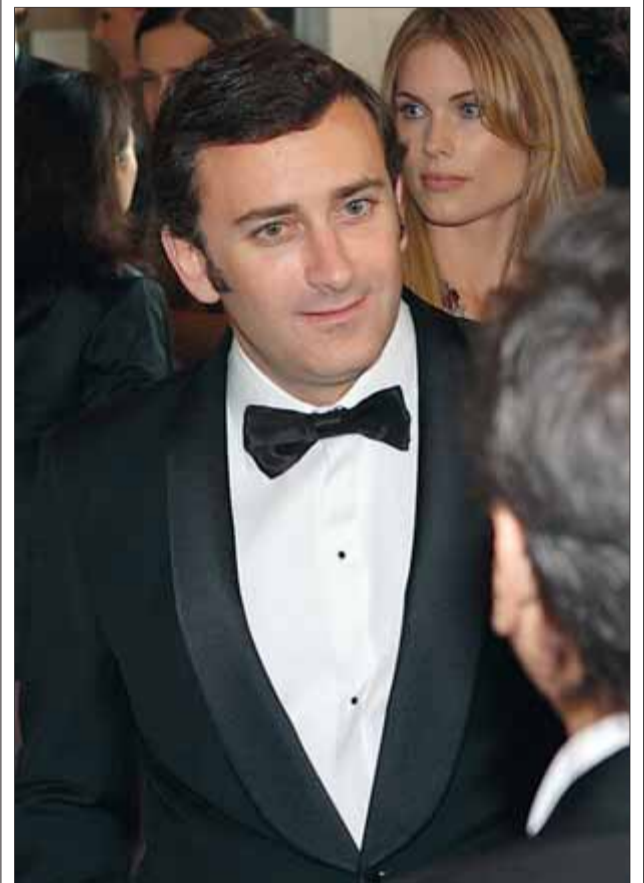
ment català fos l'únic, dels dinou existents a tot l'Estat, on es va presentar, i aprovar per unanimitat, una resolució de condemna d'aquell fet, que jo mateix vaig tenir l'honor de redactar.

L'antisemitisme d'ahir, la judeofòbia d'avui, tenen, de fet, arrels religioses, ahir instal·lades en l'integrisme catòlic, avui també en l'integrisme islàmic. Per això sorprèn, i només s'entén com a resultat de la desinformació i la simplicitat amb què s'adopten certes actituds, que, a més de la ultradreta, siguin, justament, certes esquerres, les banderes de l'anti-Israel. No havíem quedat que la laïcitat era un valor de civilització? Com que no sembla que certes posicions s'hagin posat sota l'advocació del Vaticà ni tampoc de la Meca, les raons han de buscar-se en un altre lloc: el factor palestí, com a pretext per expressar, també, un antiamericanisme primari i tronant, en un moment de desorientació ideològica. Lamentablement, Espanya és l'Estat més antisemita d'Europa, però Barcelona ja ha aparegut dos cops, en poc temps, en el mateix mapa.

Sempre he defensat i defenso el dret del poble palestí a la construcció del seu propi Estat nacional independent i que Israel ha de retirar-se de Cisjordània. Però també el dret a l'existència de l'Estat d'Israel i a defensar-se dels atacs terroristes. Hamàs, amb qui ara s'entrevisten alguns grups polítics espanyols, sense que ningú no ho qüestionari, com la cosa més normal del món, tot i ser considerat terrorista per la

Unió Europea i Estats Units, és, precisament, un dels obstacles més grans per a la creació de l'Estat palestí. Però això no converteix tots els palestins en terroristes. Com tampoc que la màxima autoritat islàmica de Jerusalem aprofités la ràdio berlinesa, a l'Alemanya de Hitler, per fer crides reiterades a matar jueus. Ni tots els jueus són dolents, ni tots els palestins bons, i a l'inrevés. Ni tots els ciutadans d'Israel pensen el mateix del seu govern, ni tots els musulmans poden ser sospitosos de res pel fet de tenir aquesta religió. Els problemes només seran resolts per la via política, no per les armes. La coexistència pacífica dels dos pobles només arribarà per l'acord i la negociació, no pels atemptats de suïcides o per l'enderrocament de les cases d'aquests.

Per això, certes actituds i companyies no beneficien gens la solució del conflicte i, menys encara, el dret legítim dels palestins a ser Estat. No deixa de ser sospitós, però, que els únics musulmans objecte de simpatia política siguin, precisament, aquells que tenen un conflicte obert amb Israel. On són les veus de l'esquerra europea davant Txetxènia, davant Darfur, davant el Sàhara i, al seu moment, davant Bòsnia, musulmans tots ells? Encara recordo aquell esotèric "bombardegen Sèrbia perquè són d'esquerres", en boca d'un polític d'"esquerres". No té sentit, doncs, castigar i criminalitzar tot un poble i un país, pel simple fet de ser el poble que és i el país que és. I, menys encara, fer-ho de Catalunya estant.

El gendre d'Aznar, Alejandro Agag, durant el lliurament d'uns premis ■ DIEGO MUÑOZ

El cas Gürtel esquitxa Pons, Agag i Cascos

■ El número dos de la trama parla de finançament il·legal a Galícia ■ Regals de luxe per a Ricardo Costa, secretari del PP

Pere Gendrau
MADRID

Es veia a venir, però ha superat totes les expectatives. L'aixecament de part del sumari del cas Gürtel ha commocionat el Partit Popular. A les parts implicades, només se'ls han facilitat 17.000 dels 70.000 fulls en què es descriu la investigació sobre la trama corrupta vinculada al partit. Però d'aquesta quarta part se'n desprèn que dirigents de primera línia hi estan presumptament implicats i que en diverses comunitats, com Galícia, el País Valencià i Castella-Lleó, hi pot haver hagut finançament il·legal.

La part del sumari que va deixar de ser secreta ahir, per decisió del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, conté la comptabilitat de la trama i transcripcions de converses entre els seus dirigents. En una d'elles, el cap de la xarxa corrupta, Francisco Correa, parla d'un tracte de favor per part de l'actual vice-secretari de comunicació del PP, Esteban González Pons. Correa es vanta de la seva influència sobre Pons mentre era conseller al

País Valencià, i afirma que era capaç d'apoderar-se de terrenys no urbanitzables on s'aplicaria, posteriorment, una requalificació. També esmenta una orgia feta en un local de l'alcalde de la localitat alacantina de la Nucia, Bernabé Cano. L'escàndol a València s'acaba d'arrodonir amb el relloge de 20.000 euros que hauria rebut el secretari general del partit, Ricardo Costa, i amb les gestions que li haurien fet en la compra d'un cotxe.

El gendre d'Aznar

El que també es va saber ahir és que una de les persones pagades amb el fons que es dedicava a compensar favors és Alejandro Agag. Es tracta del gendre de l'expresident espanyol, José María Aznar. Qui també queda esquitxat és l'exministre de Foment i exsecretari general del PP, Francisco Álvarez-Cascos, per haver donat preferència a Correa en els seus negocis amb Aena. Per la seva banda, el número dos de la trama, el galleg Pablo Crespo, insinua que hi va haver finançament il·legal del partit a Galícia entre els anys 1996 i 1999. ■